

ЗАЩО ТЪРСИТЕ ЖИВИЯ МЕЖДУ МЪРТВИТЕ?

Живата вяра и мъртвата вяра

Превод: Светлина за теб

Всички искрени, жадуващи души в нашето време, изпитват болезненото вътрешно страдание при търсенето на живия Христос. Самият живот поставя съвременните хора в необходимостта да намерят истинския смисъл и целта на живота. Страданието на душите се увеличава с много горчиви разочарования, те не намират живия Христос.

Безкрайното търсене на истината води хората с дълбоки души до ясното осъзнаване, че само Евангелието може да отговори на всичките ни вътрешни въпроси. Междувременно няма нито една християнска организация, която да не ни убеждава, че живия Христос присъства в нея.

Духовно нечувствителните неразбиращи души постепенно свикват с печалната действителност и завинаги оставят стремежа и надеждата на своята първа любов към Христос- да намерят своя жив Спасител, имащ лично отношение към техните души и отговарящ на техните молитви. Коварните действия на врага на човечеството финно сплитат душите им с цел да ги спрат в този път на търсене и да не им позволят да се срещнат с живия Христос. Светските съблазни, изгодните предложения в търсенето на работа, средства, възможностите да постигнат слава и известност обграждат тези души във всички области. Но врагът още по-изкусно и финно уверява и убеждава така наречените вярващи, че живия Христос е намерен от тях и Той винаги пребъдва в тях.

Нямайки духовен опит да разпознаят от какъв дух им говорят хората, доверчивите души с радост приемат всички свидетелства на вяра, и без духовната проверка тръгват настрана, губят истинския път към Христос, приемат заблужденията и предават себе си и живота си във властта на лъжеучителите.

Няма по-голямо духовно престъпление от това, да кажеш на душите „Христос е тук“, когато Той не е там и не може да бъде сред такива вярващи, които не са излезли от света.

За всички съмнения и недоумения от религиозен характер, възникващи в душите, са измислени много различни обяснения, с цел да се въведат душите в духовна заблуда и да им се внушат личните възгледи и убеждения на проповядващите по духовните въпроси. **Първото нещо, което се набива в очите на светските хора, е противоречието в живота на вярващите между високите християнски идеали, за които те така смело проповядват на другите, и недостатъците и слабостите на техния личен практически живот.** Светът не се съгласява с лъжите и фарисейството на вярващите. Той изисква живота на тези, които издигат високо знамето на Христос и Евангелието, да съответства на Христовото учение. В това той е прав.

Самият Христос учеше учениците Си да определят хората по плодовете на техния живот. (Матей 7:20)

Подхождайки от тази психологическа гледна точка към вярващите, света не вижда в тях осъществяването на Христовият живот на отричане от себе си, и открито се съмнява в това, че живият Христос е с тях.

"Христос е невидим и затова Неговото присъствие трябва да се приема чрез вяра" - "Блажени онези, които без да видят са повярвали" (Йоан 20, 29), отговаря на това Сатана чрез вярващите, с текстове от Словото.

Всичко, което тези вярващи го нямат в действителност, те предлагат на другите да го вземат чрез вяра. С други думи, те трябва да вярват, че Христос е там, където Той всъщност не е.

Струва си душата да отстоява недоверието си заради фактите в живота на такива вярващи, ясно свидетелстващ за липсата на Христос в тях, защото Сатана отива по-нататък и възразява отново чрез текстове от Словото: „Който се съмнява прилича на морски вълни“. (Яков 1:6)

Интересно явление-да се съмняваш в това, което твърди Сатана, като ти се забранява чрез самото Божие Слово! Той е прибягнал към същата маневра, изкушавайки Христос, изкривявайки истинския смисъл на Божието Слово. (Матей 4:1-10)

Удивително е и това, че Сатана препоръчва да вярвате в присъствието на Христос, там където Него го няма. Христос е предупредил Своите ученици за това явление, посочвайки го като белег за последното време. Текстовете на Божието Слово се използват от Сатана, за да се отклонят окончателно искрените души от пътя на истината. Този негов метод обикновено завършва успешно в душите на духовно неопитните.

Ние, разбира се, трябва да повярваме в Христос без да сме Го видели с физическите си очи, но никъде в Словото не ни се казва за задължителното присъствие на Христос в религиозните организации, чужди на Неговия Дух.

„Всеки от нас за себе си ще отговаря пред Бога.“ (Римляни 14:12)

Всеки е длъжен в този най-сериозен въпрос в живота си да се доверява непосредствено на Христос и Неговото слово, и да приема само онези вярващи, за които Самият Христос свидетелства. Не трябва спокойно да си затваряме очите и да отиваме в погибел чрез изкусно убеждаващите ни в лъжеученията си. Божието Слово различава мъртвата вяра от живата и много е ясно, че **където е живия Христос, там и вярата е жива, истинска.**

Нека анализираме същността на мъртвата и живата вяра, и онези духовни действия и резултати, към които водят двете вери. Преди всичко, мъртвата вяра няма дела. Апостол Яков 2:14-20 ни дава точен анализ на духовно безплодната вяра- той е определя като бесовска. **Хората с мъртва вяра нямат истинското покаяние, променящо вътрешната природа на човека.** Следователно, живота им продължава да тече по старото русло и не е придружен от делата на Божията вяра и Божията любов. Той си е останал предишния стар живот.

Същността на живата вяра е в делата на святата любов.

Когато няма дела на любов към Бога и към ближния, не може да става и дума за жива вяра. Примерите от Божието Слово потвърждават тази истина. Например, историята за Закхей, който с радост приема Христос. Той ни дава примера за жива вяра. Грешника, на когото гледат с презрение околните, приветства Христос в дома си и е дълбоко докоснат от любовта Му, той има дълбоко вътрешно покаяние, което се изразява в думите му: „Господи, ето отсега давам половината от имота си на сиромасите, и ако някак съм ограбил някого, връщам му четирикратно.“ (Лука 19:8) **Живата вяра винаги води до дела, достойни за покаяние.**

Призивът за именно такова покаяние е целта на всички Христови ученици. (Д. А. 26:20)

Живата вяра се открива в Закхей чрез любовта към ближния- той дава половината от своето имущество чрез дело на любов. Нека да обърнем внимание на поведението на Закхей в друга посока- „началник на бирниците и богат“, той не се срамува да прояви интереса си към Христос пред очите на другите и се изкачва като момче на едно дърво, понеже тълпата Го закрива от него. **Необходимо е и ние да постъпим също така, както е постъпил Закхей-да се издигнем над нивото на човешките предразсъдъци и заблуди, които закриват със себе си живия Христос. И да не се съобразяваме с това какво ще кажат хората и как ще гледат на нашето решение.** Също така, и положението ни и богатството ни не трябва да ни спират в духовния ни път. Всичко това трябва да бъде оставено, за да намерим живия Христос.

Закхей, презрения грешник в очите на юдеите (вярващите в онова време), ни дава урок и пример за жива вяра, проявила се в поведението и делата му. Тя се ражда в сърцето му и се отразява в живота му. Закхей разбира Христос и вместо думи, той разкрива сърцето си пред Него в дело на любов. Малък по ръст, той е голям по вяра!

Има още един ярък пример за жива, действаща вяра, това е историята за фарисея и грешницата. (Лука 7:36-48) Фарисеят изпълнява само едно правило на външното благочестие - гостоприемството, той кани Христос като преминаващ странник да влезе в дома му и да яде с него. **Фарисеят не вижда и не познава същността на Христос и дори се съмнява дали Той е пророк.** Той е ярък пример за хората с мъртва вяра от всички времена, хората, които имат външно благочестие, и които строго пазят границите на своето лично достойнство.

Грешницата, подобно на Закхей, олицетворява хората с жива вяра, действаща чрез делата на любовта.

Жената възприема с духа и сърцето си, че този дивен Гост в къщата на фарисея е Божия Син, Избавителя от греховете, Спасителят на целия свят, даващ живот. Осъзнала своята вина пред Бога, тя тихо и незабележимо идва при нозете на Господ и смирено пада пред тях, обливайки ги със сълзите си в дълбоко покаяние. Тя излива цялата си душа пред Него. Няма нужда от думи, тя вярва, че Всевиждащият Господ знае и най-съкровеното в сърцето ѝ. Най-сетне е намерила Онзи, Когото душата ѝ е търсела. Намерила е мястото си, намерила е себе си. Сълзи и мир се изливат върху нозете на Спасителя. Грешницата може само да плаче, осъзнаването на греховете ѝ е сковало езикът ѝ и тихо избърсвайки нозете на Господ с косата си, тя съединява в сърцето си и скръб и радост. Скръб заради вината си и радост заради това, че е намерила Този, Който може да я освободи от нея.

Грешницата проявява любовта си също като Закхей, не с думи, но с дела. Но тя надминава Закхей, той прави Господ Господар на сърцето и имуществото си, жената носи пред нозете на своя Господ всичко, което е запазила в дълбините на сърцето си и скришно от хората, тя дава на Христос сърцето си. Сърце, подобно на алабастрения крехък съд с масло, който тя носи на Господ като символ, като залог на новия живот, който се решава да започне, ако Той, нейният Господ, я приеме такава, каквато е. Тя е в краката на своя Спасител, чакайки решението Му за нейната участ.

Само фарисеят не вижда нищо и не разбира духовното! Но Христос вижда и знае всичко вътре в човека. Засега Той не казва нищо на фарисея, а мълчаливо през цялото време наблюдава възраждането на тази душа, тихо обливаща със сълзи на покаяние нозете Му. Тя е забравила за света, за хората и за приказките, които те могат да говорят по неин адрес, за нея всичко е безразлично. Тя се е потопила дълбоко в своето покаяние и в любовта си към Господ, не виждайки пред себе си нищо, освен Него-живия Христос! Живата вяра и любовта ѝ към Спасителя са победили, грешницата къса с предишния си живот, тя изтръгва от корен греха в дълбините на душата си и чака тихо и спокойно, постигайки Неговия Дух и прониквайки в Неговия живот.

Христос, виждайки вътрешната готовност на жената да Го последва и решението ѝ да следва пътя на себеотричането носейки кръста си, най-сетне проговаря. Той разкрива на фарисея неговото собствено състояние, отговаряйки на скритите му съмнения и осъждения.

Господ прави нагледно сравнение на отношението на грешницата и фарисея към Него, като дава на горделивия фарисей да разбере колко по-високо от него е тази презряна от всички, но осъждаща себе си жена.

Без да се съобразява със самолюбието и гордостта на фарисея, Христос разкрива състоянието му пред всички, като му показва, че той дори не е спазил обикновения обичай за Израил да покаже уважение към гостенина, като го целуне и му даде вода да умие нозете си.

Поканвайки Христос, фарисеят не смирява себе си пред Него, той се бои да не урони достойнството си. Фарисеят не е уверен в личността на своя Гост, не Му вярва и не разкрива сърцето си пред Него, а напротив, критично наблюдава и отсъжда. Когато Христос се обръща към него, той с достойнството на истински фарисей, сякаш благосклонно Му дава разрешение да говори: „Учителю, кажи!“ С други думи, „Да видя какво ще кажеш.“ Фарисея е далеч от всичко духовно, което се случва пред очите му, той не вижда чудото, в което грешницата е новородена за нов, свят живот! Имащ само външно благочестие, фарисеят е глух и спял за всичко духовно.

Христос разкрива резултата от живата вяра на грешницата и от мъртвата вяра на фарисея с думите: „Затова ти казвам: Прощават ѝ се многото грехове, защото тя обикна много, а на когото малко се прощава, той малко обича.“ (Лука 7:47)

Той обяснява на фарисея духовния закон на прощението: то се дава според мярката на живата вяра, която действа в нас чрез любовта ни към Него. По тази причина, всички хора, които имат мъртва вяра не получават свидетелство за прощението на греховете от предишния си живот, тъй като в тях действието на живата вяра го няма. Те нямат истинско, пълно покаяние и любов към Христос.

Живата вяра на грешницата ѝ дава новородението чрез покаяние и истинска любов към Христос, тя Му отдава сърцето си и полага греховното си бреме пред Неговите нозе. Затова Христос ѝ казва:

„Прощават ти се греховете. Твоята вяра те спаси, иди си с мир.“ (Лука 7:48,50) Христос разкрива, че проявената жива вяра в дълбокото покаяние, обръщението и особено любовта към Него, спасява жената, тя е дошла като голяма грешница, но си тръгва оправдана, спасена и с голям мир, получен директно от Христос.

Живата вяра на Закхей и на грешницата ги довежда вътрешно до Христос, и срещата им с Него е духовна. Закхей е престанал да бъде Закхей, той става християнин в истинския смисъл на думата, защото поради любовта си към Христос, той проявява милосърдие към ближните, изразено в щедростта му към тях. Жената, от грешница става ученик на Христос, при Нозете Му тя познава истинския път и все повече се потопява в дълбочината на Неговия Дух и в същността на Неговия път. Проявената ѝ любов е символ на това, което е преживяла дълбоко вътрешно при срещата си с живия Христос.

Закхей и грешницата, срещайки се с Господ, познават в Него живия Христос, приемат Го в сърцето си и се спасяват чрез жива вяра, оставайки в живо духовно общение с Него.

Но фарисея не разпознава живия Христос, макар Той да е бил в неговия дом. Той дори се съмнява в Неговото призвание и гледа на Него само като на учител. Фарисеят кани Христос в дома си повече от любопитство, отколкото от уважение, искал е да си състави лично мнение за Него и затова само е наблюдавал. **Точно така постъпват всички хора, които имат мъртва вяра, те външно канят Христос в дома си заради свои цели, понякога е само от интерес или някаква изгода, но те не приемат вътре в сърцето си Христос, нямат покаяние и не променят начина на предишния си живот.** Христос разкрива на фарисея, че Той вижда жената не само като пророк, но и като Божий Син. Той знае и всичко, което се случва тайно в сърцето на тази жена и още, Той познава скритите мисли на самия фарисей и отговаря на тайните му въпроси и възмущение.

Христос дава възможност на фарисея да се убеди в Неговата личност. Той му се открива Жив, Действащ, Всезнаещ, Проникващ вътре в съкровено на душата, Прощаващ греховете и Властен, но фарисея не отваря сърцето си за думите Му. Той е мъртъв за живото слово и оживотворяващите действия на Христос, остава вътрешно на почтително разстояние от Него. **Имайки само външна общение с живия Христос, фарисеят Му се противопоставя в духа си и затова остава мъртъв и сам.**

Съдбата на фарисея е съдбата на всички, които имат мъртва, хладка и безплодна вяра. Такива хора имат негативно отношение към всяка Божия духовна реалност. Те са духовно слепи и глухи. Поради това, хората с мъртва вяра (от фарисейски тип), отричат възможността за духовни преживявания и получаването на отговори и откровения от Господа в наши дни. Те не разбират откритото водителство на Божия Дух. Религиозно-атеистичният им мироглед създава представата за един Бог, чиято сила е престанала. Духовно мъртвите правят и Бог мъртъв! Така че, става ясно отрицателното отношение на хората с мъртва вяра към Божията духовна реалност.

Да признаят възможността за чисто духовен живот и духовно общуване с Бога, за тях би означавало открито да изповядват своя личен духовен банкрут, което себелюбието, суетата и гордостта не им позволяват.

Наричайки се християни и проповядващи за живия Христос, фарисеите (хората с мъртва вяра) никога не чувстват Христовото присъствие, когато са сред истински вярващи (хората с жива вяра).

Духовната нечувствителност и мъртвеността на духа на тези вярващи са поразителни. Още по-удивителни са упорството и настойчивостта им в проповядването на мъртвите им учения, представящи ги за учението на Христос, и своя собствен път за Неговия път, доказващи всичко с думи, а не с дела. Такива хора, бивайки изобличени за състоянието си се озлобяват и стават гонители на истински вярващите, като стигат дори до клеветата.

За обръщението на хората от света има надежда, но да излезе човек от задънената улица на своята мъртва вяра, е много трудно. Дори Христос не е могъл да промени природата на фарисея, който е бил свидетел на духовното новорождение на грешницата в нозете Му.

Той не е повярвал на нищо и си е останал обективен зрител и критик на недостъпната за него духовна област. От тази гледна точка, Христос ни открива дълбока духовна тайна, която ще стане явна в деня на съда:

„Ето, има последни, които ще бъдат първи, и има първи, които ще бъдат последни.“ (Лука 13:30)

„Първите“, които сами считат себе си за такива, ще се окажат последни, а „последните“-първи. Към „последните“ спадат хора като бирника, който не смеел да издигне очи към небето, така дълбоко било осъзнаването за неговата греховност, Закхей, който се осмелил от дървото да погледне Господа и отдал половината си от имота поради живата си вяра в Него, грешницата, проливаща сълзи на покаяние върху нозете на своя Господ и Спасител.

Христос ще извърши съд и ще отдели живите от мъртвите.

Той ще осъди всички хора, които не са показали плодовете на живата вяра, делата на любовта и милостта. (Матей 25:41-46) Хората с жива вяра ще бъдат съпроводени във вечността от делата на любовта си, които са най-верното доказателство, че тези души са били умити от кръвта на Агнето, и че са живяли Христовия живот. (Матей 25:34-40)

Вярно е, че нашето оправдание не е чрез нашите дела, а ни е дадено с цената на Жертвата на Голгота, чрез пълно покаяние и обръщение от греховете, но полученото чрез кръвта Христова оправдание, носи със себе си живите плодове на Христовия живот, откриващ се в нас от момента на получаването на свидетелството за прощението на греховете от предишния ни живот в света. (Яков 2:20-26)

Ако едно дърво няма живот в себе си, то не може да дава плод. Хората с мъртва вяра нямат истинска, духовна основа в живота си, затова те са духовно празни. **Духовната основа е живата вяра, не теоретична, не абстрактна, не умствена или емоционална, но вярата, която идва от Бога, когато човек отваря сърцето си с покаяние пред Него.**

Живата вяра се различава от мъртвата по делата-духовните резултати, които са доказателство за присъствието на Христовия живот в нас. Вярата ни трябва да бъде така наситена с доверие в Бога, че възприемайки Неговата същност, да стане жива!

Истинската вяра в Бога трябва да предшества покаянието.

Първо е нужно да принесем пълно покаяние и да вземем коренно решение да оставим предишния греховен начин на живот, и тогава в нас ще се открие живата вяра от Бога. Човешките религиозни учения не могат да бъдат предмет на истинската вяра! **Вярата от Бога се открива в сърцето чрез вярата в живия Христос, вярата в Неговата жертва на Голгота, в силата на Неговата кръв, в Неговото учение и в Божията духовна реалност. Вярата от Бога е жива, тя лежи в основата на нашия живот с Христос и изпълва със себе си битието ни, когато сме Му предали живота си.**

Живата вяра новоражда човека, както видяхме чрез духовния анализ на преживяванията на Закхей и на грешницата. Цялото Божие Слово е изпълнено с истории за хора с жива вяра, чиито дела и вяроност към Господа служат и днес като урок и пример за нас. Всички патриарси на Стария Завет са доказали с дела живата си вяра. Самата същност и ценност на живата вяра е в действията, най-вече в проявата на любовта. „Вярата, която действа чрез любов.“ (Галатяни 5:6)

„Авраам, нашият отец, не оправда ли се чрез дела, като внесе сина си Исаак на жертвеника? Ти виждаш, че вярата действаше заедно с делата му, и че от делата се усъвършенства вярата...Защото, както тялото, отделено от духа, е мъртво, така и вярата отделена от дела, е мъртва.“ (Яков 2:21,22,26)

Апостол Яков ни разкрива, че живата вяра на Авраам е съдействала за неговите дела, т.е. била е двигател за постоянно духовно действие във вяра. От друга страна, делата на живата вяра все повече го утвърждават в Бога, като довеждат самата вяра до съвършенство, като духовното общение на Авраам с Бога преминава от областа на вярата, във жива духовна реалност. Бог говори с него, той има духовно познание и дълбочина на духовното общение с Бога.

Към тази духовна цел се стремят всички последователи на Христос с жива вяра, във всички времена.

Христос отдаде Себе Си като жертва, за да открие на човечеството възможността да се върне при Бога и чрез Него да има живо общение с Бога. Тази възможност се открива изключително чрез пътя на живата вяра. Живата вяра е твърда увереност в невидимото. (Евреи 11: 1)

Невидимата за физическите ни очи духовна Божия реалност, става за нас духовно видима чрез живата вяра, чрез Христос, Който след покаянието ни, разкрива в нас тази прекрасна способност на вярата.

Духовният анализ на живата вяра разкрива нейните отличителни качества: първо, тя произлиза от Бога и идва в сърцето (не в главата) на човек след покаянието му. **Живата вяра действа във вътрешния живот на покаялата се душа и я води до пълно себеотричане, води я към духовна среща с Христос и продължава да действа през целия ѝ живот, ако душата остава вярна на Господа.**

Живата вяра се обляга единствено на Бога, тя е ефективна във всички направления и увереността и упованието ѝ са изключително в Бога. **Душата, движена от жива вяра, не се надява на себе си, нито на хората, независимо от тяхното звание и позиция. Нито средства, нито условия, нито обстоятелствата не променят отношението на живата вяра в Бога, тя винаги гледа на Христос.**

Живата вяра е свободна от всички земни неща, тя може да раздаде всичко и отдавайки и последното, тя по никакъв начин не се съмнява в помощта на Всемогъщия Бог. Живата вяра съгражда и оживотворява духовно целия ни вътрешен, духовен живот, довежда го до открито общение с Христос. Тя унищожава самотата на душата, като я държи постоянно в общение с Господа. **Близостта и реалността на присъствието на Живият Христос се възприемат изключително чрез живата вяра.** Безданността, отчаянието, загубата на смисъла и целта на живота-всичко това завинаги се изключва от живота с жива вяра.

Живата вяра на човека, изпълва живота му с любов и доверие в Господа, премахва всички съмнения, всички колебания на немощната душа, като все повече я утвърждава в духовния ѝ път. Тя ни учи да носим своя кръст всеки ден, следвайки Господа, чрез нея ние все повече се преобразяваме по Христовия образ и имаме сила да вървим по Неговия път. Живата вяра установява в нас постоянна и непрекъсната зависимост от Христос, и ние постепенно се учим да живеем не своя, отделен от Него самоуверен живот, пълен с плътски и душевни прояви, но започваме да живеем живот, в който "Христос е всичко и във всичко". (Колосяни 3:11) Живата вяра води всички истински вярващи души към единство на вярата, чрез общението на тези души с живия Христос. (Галатяни 3:28) Тя открива на истинските Христови последователи Неговото живо Слово, действащо като меч, разкриващ мислите и намеренията на сърцето, вътрешното, истинско състояние на душата, водейки я чрез дълбоко покаяние към личната, непосредствена среща в духа с Христос.

Христовото учение ясно разкрива каква е живата вяра. Живата вяра унищожавя всички класови, умствени и материални разделения, тъй като Бог не е човек и няма човешки ум и разбиране. **Тя ни разкрива необходимостта да се смирим, да предадем себе си духовно на смърт, изпразвайки личния душевен, плътски живот, за да дадем възможността на живият Христос да започне да живее в нас.** (Галатяни 2:20, 5:24).

Живата вяра ни води по-близо до апостолското време, когато целта на живота на всички християни е била да намерят Христос в сърцето си! (Ефесяни 3:17,19) За постигането на тази цел, всичко земно и лично се е принасяло в жертва. (Д. А. 4:32) Това е било духовния резултат на живата вяра! Всички християни наистина са имали едно сърце и душа. Но дали това е животът на християните в наши дни?

Ръководещите християнските общности дали дават пример на душите, че са Христови ученици, отрекли ли са се от себе си и мъртви ли са за света? Осъществяват ли Христовите думи, че сме едно стадо с един Пастир? (Йоан 10:16) Изобщо, днешните вярващи имат ли жива вяра, действаща чрез любовта?

Нека видим на какво поучават вярващите в нашето време и да изследваме каква е вярата, с която те предполагат, че ще бъдат спасени.

Болшинството от водачите на християнските общности сами не разбират това, което проповядват, и което в много отношения противоречи на Божието Слово. Например, те казват, че човек трябва да приеме целият план на спасението, даден в Божието Слово, само с една вяра, без да постигне неговата реализация в личния си практически живот. **На хората се внушава пасивна, бездействаща вяра, непридружена от духовни усилия и постижения, което противоречи на Христовото учение, защото:**

**„А от дните на Йоан Кръстител досега, Небесното царство
насила се взема, и които се насилят, го грабват.“
(Матей 11:12)**

**„Законът и пророците бяха до Йоан, оттогава
Божието царство се благовества и всеки
с усилие влиза в него.“
(Лука 16:16)**

**„И утвърждавах душите на учениците, като ги увещавах
да постоянстват във вярата, и ги учеха, че
през много скърби трябва да влезем в Божието царство.“
(Д. А. 14:22)**

Личната човешка вяра е просто самочувствие и затова няма никакви духовни действия и резултати. Апостол Яков много добре ни показва разликата между личната вяра и живата вяра от Бога. **Вярата, която не действа духовно, е мъртва в същността си.** Християните отиват още по-далеч в своите разсъждения, не само че са в противоречие с Божието Слово и отричат необходимостта от усилия, вътрешна борба и постижения, но те убеждават идващите при Христос души да вярват ей така, без покаяние и обръщение, сякаш личното спасение на всички е извършено на Голгота и е достатъчно само с една вяра да приложиш лично към себе си това.

Убеждаваните по този начин души вярват в тази лъжа и в действителност започват да си въобразяват, че те са спасени и дори наричат себе си Божии деца. Но това не е истинска вяра, а само въображение, че в живота им се е извършило това, което те още не са постигнали. **Защото: Божие дете е само онзи, който е роден от Бога.** (Йоан 1:12,13)

Да, факт е, че Христос принесе Себе Си в жертва за нашите грехове, но не е достатъчно само с едно въображение да вземете това спасение и да го приложите лично към себе си, само възоснова, че Христос е направил това за нас и е страдал заради всички. Несъмнено Христос пострада за всички, но въпросът за спасението на душата не се решава от въображението и не се дава заради заслуги на мъртва вяра.

Според Божието Слово и едното и другото не е вярно.

Чрез кръвта на Христос ние се оправдаваме от греховете, а чрез Христовия живот- живота в Духа и учението на Христос, ние се спасяваме чрез Христос. (Рим. 5:9,10) „Изработвайте спасението си със страх и трепет.“ (Филипяни 2:12) Този текст в Божието Слово ни казва, че ние самите трябва да изработваме своето спасение чрез силата на Христос, със страх и трепет. От него става ясно, че повярвалите само се приближават към своето спасение, затова не може да се каже, че те още в началото на обръщението си са получили, или постигнали спасението си. В това е голямата грешка на християните в днешното време.

Вярващите не разграничават двете духовно различни концепции: оправданието и спасението. Всеки грешник получава оправдание като дар на благодатта след дълбоко покаяние и обръщение, за което му се дава от Христос свидетелство, а спасението, както е казал Той, ние трябва да го постигнем чрез много усилия и борба, в проявяването на Христовия живот, с помоща на Христовата благодат. Духовното новорождение на грешницата ни потвърждава тази истина. Христос първо прощава греховете ѝ, Той я оправдава със Своята праведност.

След това Господ свидетелства, че живата ѝ вяра е извършила в нея пълния вътрешен прелом, и приобщавайки я към Христовия живот, я спасява чрез делото на любовта, за което Христос ясно говори: „Прощават ѝ се многото грехове, защото тя обикна много.“ (Лука 7:47)

Това, което се постига от други души след дълги години, грешницата го постига чрез действащо покаяние и радикално обръщение за много кратко време. Тя е дошла от света, завладяна от бурята на страстите и греховете, и с омраза и отвращение завинаги изхвърля всичко това от сърцето си в нозете на Спасителя. Гледайки само в Христос, грешницата очаква от Него своето освобождение, и Той в отговор на живата ѝ вяра променя цялата ѝ същност, умива я в духа ѝ със Своята кръв и я дарява с мир, дивен вътрешен и непоклатим мир. **Както морето след буря отразява в огледалните си води синьото чисто небе и сияещото слънце, така и грешницата е отразила в сърцето си Христовия мир, и Неговия живот се е открил в нея! Христос ѝ прощава греховете не само заради вярата, но заради святата любов към Него, Спасителя на човечеството!**

Мнозина оправдават модерното учение за спасение само чрез една вяра (без покаяние и обръщение), възоснова на Христовите думи: „Твоята вяра те спаси.“ Изваждайки тези думи от цялостта на словото, и отделяйки ги от общото духовно значение на Божието Слово, модернистите ги поставят в основата на новото си учение, без да обръщат внимание на факта, че грешницата, на която са казани, е принесла пълно, дълбоко покаяние и е отворила сърцето си за Исус.

Те не зачитат текстовете, изискващи покаяние и обръщение от греховете.

Пренебрегвайки текстовете на Божието Слово, не може да се разбере истината. Неправилно приложения духовен текст, те оправдават със своята мъртва вяра, която не е придружена от никакви дела на действаща любов. (Галатяни 5:6) Само вярата, действаща чрез любовта, оправдава. **Редица текстове от Божието Слово потвърждават, че спасението на душата се осъществява не само чрез истинско покаяние и обръщение, но е придружено от приобщаването на душата към Христовия живот (уподобяването на Христос).**

Христовия живот определя вярващите като окончателно откъснати от света и от всички земни неща, следвайки самия Христос. (2 Коринтяни 4:10, 1 Йоан 5:12) Да си въобразяваш, че си спасен без да имаш Христовия живот, означава да стоиш в пълно противоречие на цялото Божие Слово. Увереността на душите, че те вече са получили опрощение на греховете без покаяние и обръщение, не съответства на

истината.

Само Господ, Който изпитва сърцата, знае момента, в който душата е стигнала до покаяние и е съзряла духовно, за да получи от Бога свидетелството за прощението на греховете си. За пример може да послужи прощението на грешницата и на други души, покаяли се в нозете на Христос.

Никой вярващ, без значение колко велик е, не може да даде опрощение на греховете. Това е изключително право на Христос, Който страда и умря за нас. (1 Петър 2:24, Исая 53:5,6) „Защото има само един Бог и един ходатай между Бога и човеците, човекът Христос Исус, Който, като своевременно свидетелство за това, даде Себе Си откуп за всички...“ (1Тимотей 2:5,6) „И чрез никой друг няма спасение, защото няма под небето друго име, дадено между човеците, чрез което трябва да се спасим.“ (Д. А. 4:12) Божието Слово ни уверява, че самият Господ дава на душата вътрешно свидетелство за прощението на греховете ѝ, и за получаването на вечен живот. (Римляни 8:16, 1Йоан 5:7,12)

Анализирайки модерното учение за спасение само чрез една вяра, можем да забележим три неща в него:

1. Проповедникът, ползващ се от личното си влияние, уверява и внушава на душите, че са им простени греховете без покаяние и обръщение. Междувременно, Словото Божие казва: "Ако не се покаете, всички така ще погинете." (Лука 13:3-5)

2. Проповедникът убеждава душите, че спасението им вече е извършено на Голгота и затова не се изисква от тях никакви лични духовни усилия и постижения. Христос, обаче, казва обратното: "Небесното царство насила се взема, и които се насилят, го грабват." (Матей 11:12)

3. Проповедниците на модерното учение строго забраняват на „своите души“ да се съмняват в лъжливото си обръщение и спасение, те панически се боят „техните души“ да не посетят истинско духовно събиране на християни, добре разбирайки, че на тези души им е втъплено, че са спасени от Христос, без това да отговаря на истината.

Душите, водени изкуствено в дълбока заблуда, открито стояща в разрез с Божието Слово, променят само своите възгледи, убеждения и външния си живот. Без пълно покаяние, те не преживяват новородението, сърцето им си остава същото, непроменено, греховно, и живота им е скрит под маската на външното благочестие. Модната доктрина е гибелна за душите, защото тя окончателно им отрязва пътя към живото общение с Христос. Тези души, на които им е внушено лъжливото спасение, нямат

силата от Христос за победа над греха, която Той дава само при пълно обръщение (предаване на живота си изцяло на Него).

Човешкото опрощение, внушение и уверяване не променя вътрешния живот на човека. **Душата, която няма новорождение не може да остави греха и да започне нов живот.** Христос ясно говори за необходимостта от новорождението. (Йоан 3:3-5) Без новорождението, взимайки своето спасение само чрез една вяра, душите рано или късно се връщат към предишните си грехове, пороците и страстите си. Оттук и масовото отпадане, т. е. връщането на душата към предишния ѝ живот. Особено явно се вижда този губелен резултат сред младежите.

Започнали искрено да се покаяват, тях ги спират в решението им и им дават ново направление - да вземат обръщението и спасението си само с една гола вяра. Охлаждайки, тези души умират духовно. Без да са приключили покаянието си и нямайки обръщение, те скоро отново се връщат в света, и което е още по-ужасно-състоянието им става още по лошо! (2Петър 2:20,22)

Необходимо е да се обърне внимание на евангелските примери за обръщението. Думите на Христос към различни хора, разкриват степента на духовната зрялост на душата. **Христовото слово винаги съответства на вътрешното състояние на душата.** Христос знае всичко, което е в човека. (Йоан 2:25) Различните хора са различно узрели за духовния живот. И сега има души, които също толкова горещо, бързо и решително осъществяват покаянието и обръщението си, както грешницата пред нозете на Христос. Други забавят покаянието си, а болшинството не съвместяват покаянието с обръщението.

Те се разкайват, но не се покаяват и не се решават да се отрекат от всичко, за да следват Христос. Такива души не могат да бъдат смятани за спасени и новородени.

Ясно е, че в зависимост от своето решение, душите са в различно състояние и на различно духовно ниво. **Христос приема само пълно покаяние за предишния греховен живот и пълно обръщение, тогава душата започва своя нов живот в Него.** (Яков 4:7,10, Исая 1:16,18)

Покаянието, според Божието Слово, трябва да бъде принесено пред Бога, а не пред хората. **Божието Слово говори, че от покаяващата се душа се изисква нов живот в Христос, т. е. плодове, достойни за покаяние.** (Матей 3:8, Д. А. 26:20) Христос, давайки на покаялата се душа свидетелство за прощението на греховете ѝ, също така ѝ дава и Своята сила за борба и победа над греха: "Във всичко това ставаме победители чрез Този, Който ни е възлюбил." (Римляни 8:37) „За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепя.“ (Филипяни 4:13)

Съгласно Божието Слово, от нас се иска лично, живо общение с

Христос, което се открива изключително след пълното ни покаяние и обръщение. От духовно новородената душа се изисква да не се отклонява от пътя на истината, разкрит в Божието Слово, и да не прекъсва чрез греха живото общение със своя Спасител, създадено в момента на прощаването на нейните грехове. Христос потвърждава, че Той лично е приел покаянието на тази душа. Името на такава душа е записано в Небето в книгата на живота.

Вярващите в Христос могат да бъдат разделени на две групи.

Към първата спадат всички онези, които имат искрени и жадуващи души, и които виждат вътрешното си състояние. Те не могат да се примирят с лъжата и фалша в своя духовен живот и все повече се убеждават в противоречието между висшето си призвание в Христа и живота по плът. **Към втората** принадлежат душите от фарисейски тип, които изобщо не се смущават от нищо и не се безпокоят дали наистина живеят според Христовото учение. Те спокойно съчетават в себе си външното, показно благочестие с греховете на света.

Вътрешното състояние на душите в първата група се отличава с копнеж, жадуване, неудовлетвореност, вътрешна дисхармония, страдание и търсене на истината и изход от това състояние.

Но състоянието на душите от втората група е съвсем различно, то се характеризира със самодоволство, самочувствие, самолюбие и самовнушение. Днес много вярващи казват, че са новородени, основавайки се единствено на личната си самоувереност, която не е нищо друго, освен умело самовнушаване, самозаблуда. **Ясно е, че от въображаемото новорождение може да има само въображаеми плодове!**

Да си приписваш нещо, което не си достигнал в личния си живот, значи че си го взел чрез въображение. Само Христос, а не човек, може да даде на покаялата се душа свидетелство за прощаването на греховете ѝ. За това е необходимо да се изпълнят условията, дадени в Божието Слово. (Д. А. 3:19, 26:20) За лековерните, безгрижните и ленивите души, модерните учения са много приятни. Какво може да е по-лесно от бесовската вяра, вярата без никакви вътрешни усилия и постижения, която като с вълшебна пръчица за един миг превръща непокаялия се грешник в Божие дете? Но не е ли това финно измислена измама за погубване на душите? Стига се до там, че някои от проповедниците на тези учения казват думи, от които може да се види до каква степен са се отклонили от истината на Божието Слово: „Как така апостолите и светиите, които са се подвизавали за вярата, страдали са за постигането на духовните цели, не са могли да разберат такава проста мисъл и да си вземат спасението само чрез вяра?!

Защо им е било нужно да се подвизават духовно и да страдат в борбата с греха, още повече до кръв?!

Да благодарим на Господа, че апостолите не са се занимавали със сатанински догадки, а наистина стъпка по стъпка са постигнали в своя личен живот спасението и святостта в Христос. **Горния въпрос е продукт от работата на мъртвата вяра в хората, това е дръзко и самоволно разсъждение на лъжливо вярващите души, в които въображението е заменило вярата от Бога. Краят на тази заблуда е ужасен-вечност в ада! Такива фалшиво вярващи души не са новородени и религиозните организации от всякакъв вид са пълни с тях.**

Неприобщили се чрез покаяние и обръщение към Христовия живот (живота по Духа), тези души си остават духовно безжизнени, вяли. Молитвите им са също безжизнени, духовно несъдържателни и безрезултатни. **Не встъпили в живото общение с Христос, вярвайки в Него абстрактно, теоритично, те си нямат и понятие за съвършената радост и вътрешния мир, идващ в сърцето чрез непосредственото общение с живия Христос.** Каквито са водещите лидери, такива са и техните общности: „Ученикът не е по-горен от учителя си.“ (Лука 6:40) По „учениците“ можете да определите кои са техните „учители“.

Всичката така наречена „духовна работа“ на вярващите с мъртва вяра е „наливане на вода в кофа без дъно“, или-от пусто в празно, защото от пустотата на въображаемото не може да има никакъв духовен резултат. Тези души наистина „бият въздуха“, както се изразява Павел. (1 Коринтяни 9:26)

Вместо да имат истинско обръщение и новорождение, душите са духовно заблудени и лъжливо вярващи, болшинството от тях чистосърдечно вярват, че са спасени. Те не са преживяли спасението, а са го взели чрез въображението на мъртвата си вяра, без участието на живия Христос. Тези души се утвърждават на обясненията на техните лидери, които винаги намират цитати от Божието Слово за потвърждение на своите лъжливи учения. **Нека помним, че Сатана е изкушавал Христос чрез Словото, но Господ също е разкривал истинския духовен смисъл на изопачената истина чрез други думи в него.** Следвайки примера на Христос и ние трябва да се обърнем към Божието Слово, като към светило, което свети в тъмно място, за да изгрее Истината.

Различаването на мъртвата вяра от живата е възможно само по практически път, възоснова на живота на вярващите.

Вярващия, който се обляга на себе си вместо на Бога, който разчита на своя труд, способности и ум, на материалните неща и социалните условия, има мъртва вяра и е духовно мъртъв. В Божието Слово се говори ясно за това на много места.

Вместо постоянно да се приближават към Христос, душите нямат живата връзка със своя Спасител, живеят своя си, отделен от Него себелюбив живот, подреждат го по свое усмотрение без изобщо да търсят Божиата воля. Те сами управляват своя кораб без кормчия, затова и загиват в бурята. Това е разбираемо, защото без живата връзка с Господа, тези души не получават отговори от Него на мъртвите си молитви.

В Библията виждаме, че отличителен белег на Божиите служители е тяхното непосредствено живо общение с Бога, и че колкото по-близо е човека до Христос, толкова по-ясно и често той получава отговори и водителство от Него. Можем да разберам дали една душа има живо общение с Христа по степента на нейното духовно израстване.

Осъждението и отричането на нуждата от живо общение с Господа, разкрива че човека е духовно мъртъв и няма никакво духовно познание.

Душите, които не са имали покаяние и новорождение, не са скъсали със своя стар, грешен живот в себе си, а само отвън, по примера на своите учители, те се обличат с фарисейското външно благочестие, изпълнено със самочувствие, самоувереност и самоуважение. Животът им е в тяхното земно благополучие и те твърдят, че това е "духовният" резултат от вярата и молитвите им. Когато видят изпитанията и преследванията, претърпени от истинските Христови ученици, те убеждават духовно неопитните, че тези страдания доказват, че последователите на Христос са на лъжлив път и са заблудени.

Подобна логика е особено характерна за хората с мъртва вяра и тя незабавно определя тяхното духовно положение сред светските хора, които правят своите заключения по същия начин.

Междувременно, Божието Слово свидетелства:

„Всички които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени.“ (2Тимотей 3:12) И още: „През много скърби трябва да влезем в Божието царство.“ (Д. А. 14:22) „Който не носи своя кръст и не върви след Мене, не може да бъде Мой ученик.“ (Лука 14:27) „Относно Христа, на вас е дадено не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него.“ (Филипяни 1:29) Местата в Божието слово, показващи, че истинските последователи на Христос преминават през много изпитания и скърби, са много.

Духовното познание, духовното израстване и опит, се придобиват изключително по пътя на страданието. (Яков 1:2-4, 1Петър 2:19-21, 4:1,2, 12-14, 5:10) Следователно, заключението на хората с мъртва вяра за Христовите ученици, рязко противоречи на Божието Слово. Но щом в техния живот дойдат изпитанията, веднага може да се види духовният им банкрут и пълната нестабилност на тяхната мъртва вяра.

Тази вяра, чрез която те са си въобразявали, че ще завладеят всичко духовно, дори и Божието царство, в практическия живот не е в състояние да ги подкрепи в нито едно изпитание. В критичните минути на духовна проверка на личния им живот, те са като давещи се и изпадат в отчаяние. **Вярата, която не издържа на изпитания и лишения в личния живот, по същност е теоретична и духовно пасивна, празна и мъртва.**

Мъртвата вяра е продукт на мисълта и въображението, тя се концентрира в ума и привиква живеещите с нея да живеят извън сърцето (външен живот). Това явление в християните с мъртва вяра се обяснява с липсата на истинската любов и състраданието към своите ближни. Те са спокойни и хладни, когато други страдат, техните сърца не се трогват. **Представителите на хората с мъртва вяра взимат в устата си изрази, които са чули от истинските вярващи и говорят за живия Христос, без да имат и най-малкото понятие за живота общение с Господа.** Те говорят за вярата, за любовта и за живота по Духа, но да се провери искреността и верността на думите им е много лесно.

Живата вяра в живота по Духа винаги е придружена от себеотричане, истинският ученик на Христос никога не се стреми към издигане на своето име, не търси слава, пари и разкош. Божието Слово ни казва, че излишъкът на тези в Христовата Църква, които имат благата на света, трябва да допълва недостига при другите. (2Коринтяни 8:13-15)

Пример за истинска любов ни дават македонските църкви, за които Павел свидетелства. (2Коринтяни 8:1-5) **За да наричаме себе си Христи, ние сме длъжни да живеем според заповедите на Христос и да не въвеждаме свои собствени правила, свои собствени закони и свои понятия, иначе ние не сме такива!** „Ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов.“ (Римляни 8:9)

Има проповедници, които получават заплата, тройно превишаваща сумата, необходима за удовлетворяване на живота, и те не се срамуват да събират пари от бедните членове на техните организации. Това е пълно несъгласие със Словото Божие.

Ясно е, че тук всички красиви речи за жива вяра, живот по Духа и за действаща любов, са само празни фрази. Разбира се, за духовно неопитните, правещи заключенията си от думите, е трудно да разберат това.

Необходимо е според животът на тези вярващи да се определя качеството на вярата им.

Хората с мъртва вяра не могат да се отрекат от себе си, не могат да споделят своето с нуждаещите се, не могат да се разделят с идолите и различните привързаности. Те не са в състояние да се отделят от светския живот, с неговите традиции, предразсъдъци, мода, възгледи и т. н. Излишно е да се казва, че всичко това не прилича за последователите на Христос. Хората с мъртва вяра поставят живота и поведението си не в зависимост от Бога, а в зависимост от личните си интереси и това, как изглеждат пред хората и какво ще кажат те за тях.

Ето защо, цялата им същност е пропита от търсенето на земна слава, почит и човешка хвала. Те не поверяват своя живот на Бога, не вярват на Словото Му и на Неговите обещания, въпреки че уверяват другите в това. В случай на опасност, нужда, или някое затруднение, на тях не им идва в ума да се помолят с молитва на вяра и да предадат с пълно доверие всичко на Бога, те винаги прибегват до човешката помощ.

В трагичните и трудни моменти на живота им се разкрива вътрешният корен на неверието, скрит по външен начин с „изкуствени цветя и листа“.

Когато Господ извършва над нас духовна проверка, тогава се открива качеството на вярата ни- дали тя е жива или мъртва.

Всъщност се оказва, че мнозина вярващи в Бога, не вярват в Бога, тоест, тези, които се представят за вярващи, в същото време не поверяват себе си и живота си на Бога. Това разкрива лъжата и духовното безплодие на мъртвата вяра. Тези души живеят като слепи, опипом сами определят своя път, препъват се и падат.

Причината за тяхното безверие е в неприключилото им обръщение, "взето с вяра" и непреживяно в живота, останало безсилно, защото не е съгласно с Христовото учение. И най-важното е, че в реалния живот, те не могат да намерят живата, вътрешна връзка с Христос. По този начин, без истинско покаяние, обръщение и приобщаване към Христовия живот, те не могат да познават и Небесния Отец. Само живият в Христос, може чрез Христос да познава Бога. Синът ни открива Отца. (Матей 11:27)

Хората с мъртва вяра не могат да имат живото общение с Бога.

Истинското обръщение е винаги резултат от жива вяра и следователно, винаги е придружено от духовни плодове и дела на любовта, които естествено, произтичат само от него. Такива хора, недостигнали пълното обръщение, изпадат в лъжа, и това обяснява вътрешното им грозно състояние и живота им, пълен със самозаблуда и противоречие със Словото Божие. Няма нищо по-трагично в духовния живот от това, да говориш за живия Христос и ти самия да бъдеш мъртъв! С устата си те изповядват живия Христос, а в своя живот Го отхвърлят. С мъртва вяра са мъртви и в Духа!

Хората с мъртва вяра нямат Христовия Дух, те нямат покорство, смирение и послушание, служат произволно на Христос, без да чакат Той да ги изпрати. (Римляни 10:15) Издигащи се един другия, те не могат да приемат изобличение и наставление, в живота им няма подчинение на Бога. Живеят в самоволие и не се допитват до Божията воля. Уверени са, че щом „работят“ за Христос, значи че това е Божията воля. Но работата, предприета от само себе си, по плът, не може да бъде за Христос и да Му угоди. (Римляни 8:8) Да си предаден на Бога означава, да познаваш и изпълняваш волята Му: “И защо Ме зовете: Господи! Господи!, а не вършите това, което казвам?” (Лука 6:46)

Мъртвата вяра няма делата на истинската любов, тя е напълно безплодна духовно, като смокинята, която Христос проклезе. (Марк 11:13,14). Апогее на проповядването на хората с мъртва вяра е този, че няма вече чудеса, нито отговори от Бога, и че Небето е в желязно мълчание и не може да се намери живата връзка с Бога. Железната тишина на Небето е отговорът му според състоянието на вярващите. Небето за тях е наистина безгласно, защото те са затворени за него, и то е затворено за тях.

Небето ни се открива от Христос, благодатта на Отца ни се разкрива чрез пълно покаяние и искрено обръщение, принесено в покорност и послушание, това е основата на Христовото учение. (Матей 4:17, Марк 1:15) Трагично е, че проповедниците с мъртва вяра затварят Небето за членовете на своите общности. И кой от тях би се осмелил да направи пролом в желязното небе на своя пастор? Той е пречупил душите на „своите тръстици“ и е угасил замъждялия фитил на сърцата им.

Божие Слово ни казва, че трябва да променим не само убежденията си, но преди всичко трябва да имаме промяна в живота - да напуснем чрез покаяние греховния живот и да приемем чистия, свят живот на Христос. **Скъпи приятели, "железната тишина на Небето" зависи от нас. Ако сме в Христос, ако сме отворени към Бога, то и Небето ще бъде отворено за нас. Живият Христос дава на Своите ученици сила, Той им дава отговори, изобличава ги и ги наставлява, като ги води по тесния път след Себе Си.**

Това е признак, че те са избрани от самия Христос и са поставени в Негово служение.

В днешно време сред болшинството от хората, наричащи се християни, обръщението е заменено от умствено убеждение. В такива души духът на съпротивление на Бога и всичко истинско духовно, продължава да живее, защото те не прекъсват връзката със света и запазват старите си греховни навици и наклонности. Те се занимават само с промяна на мисленето, а не с пълното вътрешно обновяване на цялата си същност. **Характерна черта на хората с мъртва вяра е неверието им в духовното (разбира се, идващо от Бога).(1Коринт. 2:14) Те открито отричат възможността за общението в Духа с живия Христос в наши дни, и получаването на откровения и отговори от Него, като учат че това е било само за преди, в древността, и то не за всички вярващи, а само за отделни хора. С това те оправдават собственото си, мъртво по същността си състояние, и не само че не достигат живота на Христос, но и го затварят за другите, които го търсят, като разрушават, угасяват и умъртвяват със своето неверие живата вяра в Бога и духовната Му реалност в сърцата им. За тях, Христос е казал: „Горко вам, книжници и фарисеи, лицемерци! Защото затваряте Небесното царство пред човеците, понеже сами вие не влизате, нито влизащите оставяте да влязат.“ (Матей 23:13)**

Божие Слово призовава всички повярвали в Бога за духовно общение с живия Христос и за уподобяване на Него, за свят живот и стремеж към съвършенството в Христа. Себеотричането на истинските ученици на Христос започва с външното, материалното и се задълбочава, като преминава в отричане от своето си и от живота по плът, и в следване на Божията воля.

Където Божие Слово не се живее и не се реализира в действителния живот, там няма и ученици на Христос! (2Йоан:9) Там Го няма и самия Христос! Щом в дадена общност има клевети, осъждане, клюки, сплетни, дори лъжесвидетелства, макар и за членове на други християнски общности, тогава там не царува Христовия Дух на мир и любов, а духът на разделението и омразата! Лидерите на тези общности, движени от плътски чувства на завист, гордост, съперничество с хората, превъзхождащи ги в силата на Христовия Дух, допускат и съдействат за духовното разложение на общността.

Когато в такава религиозна общност има човек с жива вяра, веднага всички останали с мъртва вяра, единодушно се изправят против него и започват да го преследват по най-различни начини. Непримиримите врагове на Ирод и Пилат винаги се обединяват в предателството на Христос.

В това те са много добри приятели и прекрасно се разбират взаимно. **Също така, в духовната литература на тези общности има противоречие със Божието Слово и се отричат Божествените истини, и това е лъжеучение!** Ако в нея Христос не се признава за Божий Син- това е духът на Антихрист! Или пък авторът пише на духовни теми, но потвърждава авторитета на Христос и на Божието Слово с авторитета на хора от света, имащи мъртва вяра. Такъв все още не е открил живия Христос и силата на Словото Божие, затова той намира за необходимо да потвърди духовното чрез светските авторитети. На такъв вярата му е мъртва и Христос за него е безсилен. Божието Слово казва, че светската мъдрост е глупост. (1Коринт. 1:20) Как тогава човешката глупост, заблуда, ослепление, повърхността и относителното знание могат да потвърдят нещо, което е истински духовно, произлизащо от Бога? **Религиозната литература със светски характер смесва Божията духовна реалност със светщината, истинското с фалшивото, и вместо да разрешава духовните въпроси, води до по-голямо неразбиране и създава объркано вътрешно състояние и съмнение във вярата.** Само хората, имащи способността за вътрешен самоанализ и търсещи истината, могат да го почувстват и да се запитат „Какво е това?“ Ако самият автор не се е срещнал с живия Христос, ако няма истинска жива връзка с Него, как може да Го открие на другите?

Когато ние се срещнем с живия Христос, когато имаме истинското живо общение с Него, тогава ние постепенно се научаваме да не смесваме понятията за доброто и злото, истината и лъжата. Тогава Божията любов ни се открива като откровение, като олицетворение на пълното добро за нас, като истината в Христос! Всеки човек, който чрез покаяние и истинско обръщение е познал живия Христос в сърцето си чрез пътя на пълното вътрешно обновление, получава сила от Него в живота си за борба срещу греха, злото и Сатана.

Да познаваш живия Христос, означава, да излезеш от хаоса и да увеличиш познанието си за истината. **Смесиците, които съществуват в света са недопустими за Божия духовен път. Точно по това се различават истинските вярващи с жива вяра, от останалите с мъртва вяра. Те строго отделят доброто от злото, истината от лъжата, не смесват светлината с тъмнината и не свързват Духа на Христос с духа на злобата в този свят. Павел говори ясно за това в 2 Коринтяни 6:14-18.**

Логиката на плътския ум е винаги противоположна на духовната логика.

По този начин ние виждаме, че авторите на религиозни творби със светски характер и потвърждаващи духовното чрез светското или сатанински дух, се стремят да примирят тъмнината със светлината, невярващите с вярващите, Божият храм с идолите, Сатана с Христос. Те се опитват да постигнат онова, което е строго забранено от Божието Слово, и срещу което учениците на Христос са се борили силно тогава, и днес също.

Именно по това се различават истинските вярващи от фалшивите вярващи, те не се съгласяват с компромисите в живота си, не смесват понятията за добро и зло, истина и лъжа. Християните с истинска жива вяра не обичат света, мразят греха и не ласкаят света, те се боят да не наскърбят Божият Дух и да не огорчат своя Спасител и Господ, те знаят, че приятелството със света е вражда против Бога. Знаят, че към Него води само тесния път, колкото и труден да е.

Религиозните писатели се оправдават с доброто си намерение-да завладеят светските хора с хитрост и по такъв начин да ги привлекат към себе си. Дълбока заблуда! Такива трикове могат само да отблъснат искрените души. Фалшивите и лукави хора няма да станат християни и причастни на Христовия Дух чрез смесване на понятията! При това, тези писатели се опират на думите на Павел, който казва, че за всички е станал всичко. Какво дълбоко неразбиране на думите на апостола!

Едно нещо е ако любовта на Христос достига в нас такава широчина, че можем да разбираме всеки човек и всяко състояние на душата, да съчувстваме и да я обичаме в каквото и състояние да е тя, при това без да я приобщаваме към чужд дух. Съвсем друго е да загубим мерилото за истината, силата на Христовия Дух, да смесваме евангелските понятия със светски и да се приобщаваме към светския дух.

Павел не е престанал да бъде велик апостол и нищо не е изгубил обичайки хората от всички нации, но той постоянно е възраствал в любовта, истината, силата и строгостта на Божия Дух, защото тази строгост не му е попречила да разбира и обича заблудените и слабите.

Във второто си послание към коринтяните, Павел ясно доказва, че по пътя на примиряването и приобщаването към тъмнината в света, е невъзможно да познаваш живия Христос. В потвърждение на това апостолът цитира словото от Бога: „Затова: Излезте изсред тях и отделете се, казва Господ, и не се допирайте до нечисто, и Аз ще ви приема, и ще ви бъда Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери.“

(2Коринтяни 6:17,18)

Човек може да има връзка с живия Христос и да Го познава само чрез пътя на рязкото отделяне от всичко греховно, светско и сатанинско, чрез дълбоко покаяние за духовното си прелюбодейство (смесването на светското и сатанинското с Христовия Дух).

Целомъдрието е духовна чистота в човека, да бъдем верни на Христовия Дух, да пазим себе си от светския и сатанинския дух.

Духовното прелюбодеяние напълно се осъжда от Бога. (Яков 4:4)

„Защо търсите живия между мъртвите?- питат Божиите пратеници жените и добавят: „Няма Го тука, но възкръсна.“ **С това те ни провъзгласяват и дълбоката духовна истина, че да срещнеш живият Христос между хората, мъртви по дух и вяра, е безрезултатно.** Крайно безсмислено е да заключим, че живият Христос сякаш е изчезнал от Земята, не явява Себе си в духа на учениците Си, не им дава отговори, не ги избира Той самият и не ги поставя в служение Той самият.

"Исус Христос е същият вчера, днес и довека." (Евреи 13:8)

Всички хора, които чрез покаяние и обръщение идват при Христос, те Го и намират. Има много хора, които могат да свидетелстват, че са намерили живия Христос в духа си чрез дълбоко и пълно покаяние и решително обръщение, и че те имат от Него вътрешно свидетелство за прощението на греховете си. (1Йоан 5:10-12) Също така, те могат да свидетелстват, че от момента, в който са се срещнали с живия Христос, са започнали нов живот в общение с Него.

Точно както в първите векове на християнството, Христос се е откривал в духа на Неговите истински ученици, така и днешните християни също могат да имат това близко и истинско общение с Господа. Бог не изисква от нас никакви заслуги или специални достойнства. Христос е платил цената за изкупването на нашите грехове със Своята кръв, от нас се иска само едно-покаяние и обръщение, да се новородим свише. Това е цената, която ние трябва да платим, за да имаме истинско общение с нашия Господ. Не само греховете ни разделят от Бога, но и това, че нямаме личното желание да идем при нозете на Христос и да Му ги предадем с покаяние, за да получим прощение от Него, както грешницата, Закхей и много други хора. Всеки покаял се грешник, без значение на предишния му греховен живот, познава, че Христос наистина е жив и живее вечно.

Никой не може да накара човека, който е преживял истинското покаяние и обръщение, да се съмнява в това, което е постигнал чрез духовния си опит. Живият Христос дава на учениците си пълна, съвършена радост. (Йоан 15:11)

Христовата радост не е лесно преминаващото светско веселие, което е относително и неустойчиво като полъх на вятъра.

Също така, тя не е и възбудените чувства, които християните толкова често показват в своята бурна, стремителна екзалтация, смятайки я за вътрешната Христова радост. **Но тази радост осветява света с любовта на Христос и е тиха и спокойна.** При истинското обръщение на човека, той получава дълбок вътрешен мир и успокоение на чувствата. Този прекрасен дар на Господа се съхранява дълбоко в сърцето му и никоя житейска буря не може да го разтърси вътре в него.

Мирът и радостта на истински вярващите християни (с жива вяра), са ясни признаци за общението им с Христос. Ако другите с мъртва вяра знаеха какво блаженство е общението с живия Христос, биха се отрекли от себе си, от своите съкровища и от всичко, смятащо се в света за най-доброто. Но Сатана и слугите му внимателно затварят пътя към Небето за хората, които повярват в Христос, за да не могат да стигнат до Него и да Го познаят като Този, Който е - живият Христос. И в някаква непонятна заблуда, те търсят живия Христос сред мъртвите, там където Той не е, в това време, когато е толкова лесно да Го намерят в своята „стаичка“ чрез дълбоко покаяние.

Всичко е толкова просто и постижимо. Трябва само да се покаем и да чакаме Христос да дойде при нас. **Душата, която жадува за Него, трябва да отхвърли всички разсъждения на плътския си ум (чрез които Сатана говори), да остави присаденото ѝ неверие в духовната Божия реалност, и чрез личен опит да се убеди в евангелската истина!** Да се съмняваш и още повече да отхвърляш Божествените истини без сам да си се убедил чрез личен опит, значи да унижиш образа на Бога в човека. Човек може да се съмнява и да отхвърля човешкото, защото, както Божието Слово свидетелства: "Наистина нископоставените човеци са лъх, а високопоставените - лъжа, поставени на везни, те всички са по-леки от лъх." (Псалм 62:9) Как може човек да отхвърли цялата духовна Божия реалност, която е по-високо от нашия плътски ум и човешко разбиране, и която се познава само от духовния ум чрез личния опит?!

Ако духовното надминава нашето лично разбиране, това не значи, че то може да бъде отхвърлено, но е необходимо да израснем до духовно познание. Повярвайте, това не е толкова трудно, колкото изглежда отначало. Ако има вътрешно съпротивление за приемане на истината, тогава трябва да се поиска помощ от живия Христос, без да се предава на Сатана своята позиция. Знайте, че когато човек се предаде на Христос, Сатана яростно и ожесточено го напада, за да го съблазни и унищожи.

Той му влияе по най-различни начини и също така му причинява страх. Духовно всичко се решава от свободната воля - накъде ще обърне човекът сърцето си.

Скъпи приятелю, искаш ли да бъдеш новороден и духовен човек, и да имаш участие в Христовия живот, за да пребъдваш един ден във вечното щастие с Него на Небето? Нужно е само да желаеш и да жадуваш да намериш Христос: „И който е жаден, нека дойде, нека вземе даром водата на живота.“ (Откровение 22:17)

Защо да отлагаш този дивен миг на срещата си със своя Спасител? Защо да се бавиш в състоянието на грях и смърт? Живият Христос не само прощава, но може да те изцели от всичко душевно, Той изцелява всички рани на сърцето. Приеми великата истина: Христос умря, за да ти даде живот, и то изобилен живот, и правото да участваш в Неговото царство, както се вижда от много места в Словото: Ефесяни:1:3-8, 18,19, 2:5-7, Колосяни 1:19-23 и още други.

„Защо търсите живия между мъртвите? Няма Го тук, но възкръсна.“

Търсете Христос в Духа, търсете Го в своето сърце. Наистина Христос е възкръснал и е жив! **На човека с жива вяра му се дава предимството да види с духовните си очи възкръсналия Христос!**

За човека, който в дълбочината на сърцето си се предава на Христос, всичко е различно, всички съмнения изчезват и в него царува дълбок мир. Както жените, носещи аромати, търеха Христос в гроба, така цялото човечество продължава и днес да търси живия Христос сред мъртвите. Но и днес Божиите пратеници ни свидетелстват: „Защо търсите живия между мъртвите? Няма Го тука, но възкръсна.“

Ако искрено желаете да намерите и да следвате живият Христос, тогава, духовно, няма смисъл да прибягвате от едно „гобище“ на друго. Светът, това е гробът на Господа! Много хора търсят Христос в света, всред светската суета и шум, но не Го намират! Той е възкръснал! Господ не е сред мъртвите на този свят. Него Го няма и сред хората с мъртва вяра, които Го търсят сред мъртвите (разбирайте нещата духовно). **Ада и смъртта са победени и на всички, които желаят да намерят живия Христос им се дава възможността да станат участници чрез покаяние, обръщение и новорождение в Христовия живот и Неговото възкресение.**

Скъпи приятели, идете **лично при нозете на Христос!**

"Аз съм възкресението и животът"- казва ни Той и днес. (Йоан 11:25)

„Понеже Аз живея, и вие ще живеете. (Йоан 14:19)

И както апостол Павел е казал, така и вие кажете:

“Всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо-познаването на моя Господ Исус Христос, за Когото изгубих всичко и считам всичко за измет, Христа да придобия.“ (Филипяни 3:8)

Познайте тайната „Христос във вас, надеждата на славата.“

(Колосяни 1:27)

„Исус Христос е същият вчера, днес и довека.“ (Евреи 13:8)

„Ето, стоя на вратата и хлопам, ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене. На този, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол.“ (Откровение 3:20,21)

Край